

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: V.T.H.D.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2016, čj. MV-60607-7/SO-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou ze dne 7. 7. 2016 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2016, čj. MV-60607-7/SO-2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 2. 2016, čj. OAM-29017-21/DP-2015, kterým byla zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „*OSVČ*“) dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2, 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Žalobkyně v žalobě požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

II. Žaloba

Žalobkyně namítala, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgány obou stupňů rovněž nedostatečně zjistily skutečný stav věci a postupovaly tedy v rozporu s § 3 správního řádu.

Dále žalobkyně uvedla, že správní orgán zamítnul žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ na základě toho, že žalobkyně předložila náležitosti žádosti, v níž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. Konkrétně správní orgán zpochybnil platební výměr žalobkyně, ač celé toto zpochybnění je založeno pouze na domněnkách správního orgánu. Správní orgány vycházejí pouze z výsledku žalobkyně, bez toho, aby jakkoliv přihlédly k tomu, že žalobkyně několik let odváděla řádně daně, platila sociální a zdravotní pojištění a podnikala v rámci zákona. Správní orgán se však nikterak nedotazoval na to, zda někdo za ni Smlouvu o dílo, kde předmětem byly zakázky montážní a kompletační práce pro firmu TATUNG Czech s.r.o., nevykonával a jí jako jednatelce z toho nechodil pravidelný příjem. Usuzovat nemožnost dosáhnout čistého příjmu z podnikatelské činnosti jen na základě toho, že žalobkyně byla na území 3 měsíce, je v naprostém rozporu se smyslem zákona. Žalobkyně není v pozici zaměstnance, ale v pozici OSVČ, což správní orgán naprosto nerozlišuje.

Žalobkyně také poukázala na to, že účetnictví její osoby zpracovávala jiná osoba. Ve spisovém materiálu není žádným způsobem obsaženo účetnictví žalobkyně, neboť správní orgán si ho nijak nevyžádal a ani nepředvolal osobu, která daňové přiznání zpracovávala. Nelze tedy bez takto zásadního podkladu napadat žalobkyni za to, že platební výměr vytvořila účelově. Správní orgán nemá spisovým materiálem jakkoliv prokázáno, že předložené účetnictví neodpovídá faktickému příjmu. Žalobkyně nikterak nerozporuje, že nenese odpovědnost za správnost uvedených údajů v daňovém přiznání, nicméně pokud správní orgán zpochybňuje správnost těchto údajů a má sám informaci, že daňové přiznání zpracovávala třetí osoba, tak, aby zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu, má učinit veškeré kroky k tomu vedoucí.

Na závěr žalobkyně namítala, že správní orgán se v napadených rozhodnutích také naprosto nedostatečně vypořádal s posouzením nepřiměřenosti rozhodnutí. Správní orgán naprosto bagatelizoval 9 let, které na území ČR žalobkyně strávila a řádně zde podnikala. Žalovaná pouze poukázala na její rodinný život, ale nijak se podrobně nezabývala jejím soukromým životem, jak mu velí § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně odvádí řádně daně, platí veškerá pojištění a plně respektuje právní předpisy ČR. Podnikání v ČR je jediným možným výdělkem žalobkyně, který slouží k obstarání finančních prostředků pro její obživu.

Touto skutečností se správní orgány nijak nezabývaly a způsobily tedy nepřezkoumatelnost a nezákonnost vydaných rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené je žalobkyně toho názoru, že napadené rozhodnutí stejně jako řízení, které předcházelo jeho vydání, je zatíženo nezákonností, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná nesouhlasila s námitkami uvedenými v žalobě a uvedla, že napadené rozhodnutí není v rozporu s ustanoveními § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a dále pak s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se správním řádem, jakož i zákonem o pobytu cizinců, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny. Žalovaná se ztotožnila se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobkyní ve výše zmíněných žalobních bodech. V podrobnostech odkázala žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika

Žalobkyně na vyjádření žalované reagovala replikou, ve které uvedla následující. Žalovaná se omezila především na shrnutí obsahu žaloby, což je v rámci vyjádření nepotřebné a nadbytečné. K žalobě se skutečně vyjadřuje pouze ve dvou kratičkých odstavcích, kde opětovně popírá jakékoliv pochybení a trvá na svém předchozím názoru a navrhuje žalobu zamítnout. Souhrnně lze vyjádření žalované shrnout takto - skutkový stav byl zjištěn dostatečně, rozhodnutí je přiměřené. Ani v reakci na žalobu žalovaná neprojevila sebemenší snahu skutečně prověřit námitky žalobkyně. Tvrzení, že je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem v otázce přiměřenosti, je přinejmenším alibistické. Správní orgány neprověřily všechny skutečnosti, které jsou rozhodné pro závěr o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak jim velí § 174a zákon o pobytu cizinců. Zákon zde nedává správnímu orgánu možnost si vybrat, které okolnosti a skutečnosti bude považovat za hodné přezkumu. Ustanovení § 174a cílí na kompletní přezkum všech okolností zde uvedených. Konstatování, že tyto všechny byly prozkoumány a nebyla shledána nepřiměřenost, nelze přijmout, pokud zde správní orgán neuvede, jaké skutečnosti zjistil a jak je zhodnotil. K otázce zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu, lze konstatovat, že ani zde žalovaná neprojevuje nejmenší snahu zjistit skutečný stav. Ačkoliv žalobkyně žádala o svůj opětovný výslech, ačkoliv poskytla informaci o osobě, která vedla účetnictví a která by mohla poskytnout osvětlení problematice situace, správní orgán na toto nijak nezareagoval a spokojil se s nedostatečně zjištěným stavem. Žalovaná uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala rozhodnutí žalované. Nutno podotknout, že žalovaná namítané skutečnosti nebere do úvahy, ať jsou tvrzeny v kterémkoliv stupni řízení. S ohledem na výše uvedené žalobkyně konstatovala, že na podané žalobě trvá.

V. Jednání před krajským soudem

Zástupce žalobkyně při jednání před soudem dne 8. 11. 2017 setrval na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se bez omluvy k jednání nedostavila.

VI. Posouzení věci krajským soudem

V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců, „*na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*“

Podle § 35 odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců, „*k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitostí podle § 31 odst. 4 písm. b).*“

Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, „*dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza.*“

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, „*ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“

Dle § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, „*dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo údaje podstatné pro posouzení žádosti v nich uvedené neodpovídají skutečnosti.*“

Při posuzování věci vycházel krajský soud ze skutečností vyplývajících z podkladů založených ve správním spisu. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 19. 8. 2015 podala ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. K žádosti žalobkyně přiložila platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 a přehled předpisů

a plateb vydaných Okresní správou sociálního zabezpečení v Plzni o výši uhrazeného pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2014. Těmito doklady žalobkyně deklarovala, že její celkový čistý příjem v roce 2014 činil 145.200,- Kč.

Žalobkyně byla přípisem ze dne 7. 10. 2015 vyzvána k prokázání živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti. Ve výzvě bylo uvedeno, že správní orgán vyzývá k doložení dokladů, které prokazují provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti na území ČR za období od 1. 11. 2013 do doby převzetí této výzvy. Dále bylo ve výzvě uvedeno, že výkon podnikatelské činnosti je možné prokázat předložením např. obchodní smluv, účetních evidencí, faktur za výše uvedené období. Následně žalobkyně doložila smlouvy o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků ze dne 23. 4. 2013 a ze dne 2. 1. 2014 a dále smlouvy o dílo ze dne 23. 4. 2013, 2. 1. 2014 a 8. 1. 2015

Dne 7. 12. 2015 se konal výslech žalobkyně. Ta do protokolu mimo jiné uvedla: „Za celou dobu jsem jako podnikatelka, pracuji na základě smlouvy o dílo uzavřené s firmou KNL ve firmě TATUNG v Plzni, jako montážní dělnice. Na základě podepsané smlouvy s KNL, jsem dostávala peníze podle oddělaných hodin. Na pracovišti byl čipový systém příchodů a odchodů, kde byla sledována docházka. Ve firmě TATUNG jsem si vydělal 15.000 – 16.000,- Kč měsíčně. Na základě smlouvy s KNL jsem jako vyhotovitelka dostala výplatu na účet. Dostali jsme měsíčně doklad, kde bylo, kolik hodin jsem odpracovala a na základě toho jsme dostali výplatu. Za rok 2014 jsem podala daňové přiznání, jako doklady jsem dala ty listky s počtem oddělaných hodin a výplatou v Kč. Nepamatuji se přesně, jakou částku jsem si vydělala za rok 2014 ve firmě TATUNG. Daňové přiznání za rok 2014, o to jsem požádala o pomoc nějakou Vietnamku. Dala jsem ji podklady výše uvedené – listky s počtem oddělaných hodin a výplatou v Kč. V roce 2014 jsem měla příjem jenom z firmy TATUNG. Jinde jsem nepracovala.“. Žalobkyně dále uvedla, že od 2. 4. 2014 do 28. 12. 2014 byla ve Vietnamu na návštěvě u rodiny a za synem. Následně správnímu orgánu potvrdila, že ve firmě TATUNG pracovala pouze v lednu, únoru a březnu 2014. Správní orgán tedy poukázal na to, že pokud si žalobkyně vydělala ve firmě TATUNG 15.000 – 16.000,- Kč měsíčně, z toho vyplývá, že za rok 2014 si mohla vydělat přibližně 45.000 – 50.000,- Kč, s čímž žalobkyně souhlasila. K doloženému platebnímu výměru za rok 2014, který dokládal celkovou částku příjmu ve výši 175.120,- Kč, žalobkyně konstatovala, že tomu nerozumí a nedokáže to vysvětlit, a odkázala na paní N., který ji daňové přiznání zpracovávala.

Dne 23. 2. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně zamítnuta a platnost povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, neboť žalobkyně předložila náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že žalobkyně předložila jako doklad o finančním zajištění pobytu platební výměr společně s přehledem a vyúčtováním OSSZ, dle kterých byl její celkový příjem v roce 2014 po zdanění ve výši 145.200,- Kč. Správní orgán měl za prokázané, že do žádosti žalobkyně předložila doklad prokazující finanční zajištění jejího pobytu, který byl vytvořen zcela účelově pro potřebu prokázání zákonem stanovené výše finančních prostředků. Jak bylo zjištěno při kontrole přechodových razítek a i v rámci výslechu žalobkyně pobývala na území

ČR v roce 2014 pouze 3 měsíce a měsíčně si vydělala 15.000 – 16.000,- Kč. Žalobkyně tak deklaruje účelově vytvořeným platebním výměrem daleko vyšší příjem, než kterého v roce 2014 fakticky mohla dosáhnout, kdy sama žalobkyně potvrdila, že si v roce 2014 vydělala za 3 měsíce celkově pouze 45.000 – 50.000,- Kč. Žalobkyně tedy předložila náležitosti žádosti, v níž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo touto žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

Na základě shora popsaných skutečností zdejší soud dospěl k závěru, že správní orgány při zjišťování stavu věci nikterak nepochybily. Na základě výzvy ze dne 7. 10. 2015 si žalobkyně musela být vědoma, že správní orgán po ní požaduje doklady prokazující provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti, správní orgán na ně ve výzvě i přímo odkázal (tedy že výkon podnikatelské činnosti je možné prokázat předložením např. obchodních smluv, účetních evidencí, faktur za výše uvedené období). Není proto důvodná námitka, že si správní orgán nevyžádal účetnictví žalobkyně. K námitce předvolání osoby, která daňové přiznání zpracovávala, se soudu jeví jako logický postup správního orgánu, který neprovedl výslech této osoby. Žalobkyně je sama odpovědna za zpracování daňového přiznání a ručí tedy za správnost uvedených údajů ve všech dokladech, tedy i na daňovém přiznání. Soud dále uvádí, že výzva byla dostatečná, žalobkyně měla tvrdit a doložit, jak fakticky vykonává podnikatelskou činnost a bylo na ní, jaké konkrétní podklady správnímu orgánu předloží. Správní orgány nemohly mít jakékoliv pochybnosti, když učinily zjištění, že žalobkyně pobývala na území České republiky v roce 2014, tedy po dobu povoleného dlouhodobého pobytu, pouhé 3 měsíce a v rámci výsledku sama uvedla, že měsíčně si vydělala 15.000 - 16.000 Kč a nikde jinde nepracovala. Tedy celkový příjem za rok 2014 byl 45.000 – 50.000,- Kč, nikoliv 145.200,- Kč po zdanění jak žalobkyně dokládala na základě podkladů k žádosti. Žalobkyně tedy správním orgánům předložila doklad, v němž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.

Na závěr žalobkyně namítala, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s posouzením dopadu přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

Žalobkyně v rámci výsledku uvedla, že do ČR poprvé přicestovala v roce 2007 za účelem podnikání. Na území Vietnamu má syna – 6 let, dále rodiče a sourozence. S manželem spolu nejsou, ani neví, kde se nachází. Od 2. 4. 2014 do 28. 12. 2014 byla ve Vietnamu na návštěvě u rodiny a syna. Soud uvádí, že na všechny tyto skutečnosti správní orgán poukázal a porovnal je s jejím datem narození a s tím, že po převážnou část povoleného pobytu trávila na území domovského státu a nemohlo tedy dojít k zpretrhání vazeb na území Vietnamu. Je tedy zřejmé, že vztah se zemí původu nebyl jakkoliv narušen. Správní orgán se v souvislosti s přiměřeností zabýval i její podnikatelskou činností v ČR a na okraj uvedl, že její podnikatelská činnost popisována během výsledku spíše vykazuje znaky závislé práce. Při posuzování přiměřenosti dále správní orgán vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a vycházel i z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, na základě kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby

odpovídalo okolnostem daného případu. Dále správní orgán poukázal na to, že žalobkyně doložila doklad, ve kterém údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti a uvedla tak správní orgán v omyl.

Žalovaná se zcela ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně a mimo jiné uvedla, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky a na okraj poukázala, že neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neznamena zákaz pobytu na území České republiky, tedy, že žalobkyni nic nebrání v podání nové žádosti o dlouhodobý pobyt.

V tomto směru zdejší soud vyhodnotil jako dostatečné důvody, pro které správní orgány neshledaly negativní dopad vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud vycházel z názoru, že intenzita dopadu rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně je přímo úměrná délce pobytu, po kterou žalobkyně na území České republiky pobývala po dobu platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu. Žalobkyně v tomto inkriminovaném období na území České republiky pobývala pouhé 3 měsíce a po zbytek povoleného pobytu se nacházela na území domovského státu, což výrazně snižuje dopad rozhodnutí o dalším neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Námitka mířící na porušení § 174a zákona o pobytu cizinců tak byla shledána jako nedůvodná.

Ve zcela obecné rovině žalobkyně namítala nedostatečné vypořádání se žalované s tvrzeným porušením § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V případě těchto odvolacích námitek se jednalo o natolik obecná tvrzení, že soud považoval za naprosto dostačující, jak se s nimi žalovaná vypořádala na str. 4 napadeného rozhodnutí (druhý a třetí odstavec). Soud se s jejím právním názorem zcela ztotožňuje, a proto také na danou část odůvodnění napadeného rozhodnutí v dalším odkazuje.

VII. Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII. Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 8. listopadu 2017

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.